

Söndagen efter Jul

Text: Luk. 12: 32.

Frukta icke, du lilla hjord; ty det är eder Faders goda behag att giva eder riket.

Huru trösterik och ljuvlig denna Herrens tillsägelse är, skola vi förstå och förnimma, endast i den mån vi kunna besinna, först *vem den Herren är*, som talar, för det andra, *vilka och hurudana de äro som erhålla denna tillsägelse*, och slutligen *själva tillsägelsens innehåll och löfte*, eller huru det lovar hjälp i alla möjliga omständigheter, när denne Herren säger till en människa: »Frukta icke.» Då den blinde Bartimeus vid vägen ropade till Jesus och genom folkets näpsande bragtes i ökad oro, blev han omsider tröstad med dessa ord: »Var vid gott mod, stå upp; *han kallar dig till sig.*» Blott det, att Jesus kallade honom till sig, innebar ett löfte, att han nu ville giva honom någon hjälp. Mycket mer skulle vi så upptaga det, när han säger: »Frukta icke»; ty däri måste ju ligga det löftet: Jag skall svara för allt, som bekymrar dig. Lita på mig. Ännu mycket mer måste det då trösta oss, när han i vår text även angiver ett så starkt skäl, varför vi icke skola frukta, som detta: »Ty det är eder Faders goda behag att giva eder riket.»

Vem det är, som tillsäger oss detta trösteord, veta vi. Det är Herren Kristus, vår Frälsare, Guds evige Son, han som var i begynnelsen hos Gud och skapade allting, han åt vilken såsom vår medlare blev given all makt i himmelen och på jorden, han »som var död, men nu lever i evigheters evighet och har nycklarna till döden och dödsriket». Tänk nu, när den Herren säger: »Frukta icke, du lilla hjord; ty det är eder Faders goda behag att giva eder riket», vilken väldig tröst och trygghet för dem, som söka efter Guds rike, men därvid känna mycken fruktan, svaghet och rädsla för, att de icke skola kunna uppnå detta rike; vilken väldig tröst, om de blott kunna vakna upp över betydelsen av ett sådant trösteord av denne Herren! Ty såsom redan är sagt, måste ju de orden: »Frukta icke», av honom, som har all makt, innebära det löftet, att han skall hjälpa oss fram, huru illa det än ser ut för oss.

Men här må dock noga märkas, att han icke talar så utan åtskillnad till alla människor. Han säger icke, att ingen människa må frukta sig; nej, han säger uttryckligt, vilka som skola hava den trösten. Han säger: »Du lilla hjord.» Visst är Herren i sig själv nådefull mot alla människor, det kan icke nekas; men likväl äro många i ett sådant tillstånd, att de verkligen hava skäl att frukta, och att frukta det allra värsta, som kan tänkas, nämligen att de rent av skola bliva fördömda och aldrig få se Guds rike. Till sådana säger icke Herren: »Frukta icke.» Här blir återigen nödigt att skilja på olika själstillstånd, medan det heter i dag, då ännu allting kan hjälpas, om vi vilja höra Herrens röst. Detta trösteord: »Frukta icke», tillsäger Herren endast sin lilla hjord, endast de själar, som han betecknar såsom sina får; och vi se av Joh. 10, huru alldeles särskilt han talar om fåren och säger: »Jag känner de mina och är känd av de mina»; »de höra min röst och följa mig», och »ingen skall rycka dem ur min hand».

Och i texten om den yttersta dagen (Matt. 25) säger han, huru han då skall skilja alla människor, den ena ifrån den andra, såsom en herde skiljer fåren ifrån getterna; och fåren skall han ställa på sin högra sida och getterna på den vänstra. Allt går därpå ut, huru Herren i sina domar skiljer emellan olika själar. Han talar allt ljuvt och trösterikt till dem, han kallar sina får, och däremot till dem, som äro på den vänstra sidan, säger han de allra förskräckligaste ord: »Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar.» Därför, så tröstlig och ljuvlig vår text än är, måste vi dock för att icke bedragas eller bedraga någon märka, att denna tröst tillhör endast dem, som Kristus känner såsom sina får, och vilka han så betecknar: »De höra min röst», »de följa mig». Han säger icke, att de äro så goda, så trogna och så starka, som de borde vara; allra minst att de äro syndfria helgon.

Nej, nog äro de syndare, såsom de själva bittert beklaga, men däruti skilja de sig från andra människor, att,

när hela världen lever fritt efter sitt eget hjärtas lustar och tankar, äro Jesu får sådana själar, som med alla sina skröpligheter dock regeras av hans röst, ideligen fråga efter hans ord och hans behag; de hänga vid honom, bliva av hans ord bestraffade och tuktade, men även av samma hans ord tröstade och ledda genom hela livet. Korteligen, de äro samma själar, som vi på juldagen betraktade vid de orden: »Åt alla dem, som mottogo honom, gav han makt att bliva Guds barn, dem som tro på hans namn, vilka *äro födda* icke av blod, icke heller av kött's vilja, icke heller av mans vilja utan av *Gud*.» Och emedan vi där något utförligare avhandlade det ämnet, vilja vi icke nu åter göra det, utan endast se, vad orden i vår text innebära.

Vad betyder då det att Kristus säger: »Du lilla hjord?» Ordet »liten» måste efter den betecknade sakens natur icke blott åsyfta, att den är liten till antalet, utan ock till kraft och mod, då vi nämligen komma ihåg, att här talas om får. Och denna bild, får ibland öknens vilddjur, betecknar visserligen de mest svaga och värnlösa varelser, alldeles beroende av herdens vård. Det finnes väl knappt någon skapad varelse, som är så litet rustad att kunna själv försvara sig. Ett får, som angripes av ulvar, är ju alltid förlorat. Och med denna bild har Kristus betecknat sina trogna på jorden, såsom han sade till lärjungarna: »Se, jag sänder eder såsom får mitt ibland ulvar.» Därför äro ock fåren rädda och försagda. Och så betecknar ock Herren här sina troende såsom »fruktande», då han säger: *Frukta icke*. Detta är ju ock något alltid utmärkande för de trogna.

Vore du ock för övrigt så allvarlig och helgad, som du någonsin på jorden kan bliva, men du saknade denna egenskap att *frukta*, frukta för farorna ibland dessa mäktiga och listiga fiender, som omgiva våra själar, djävulen, världen och det falska hjärtat, så står det sannerligen icke väl till – är du här utan fruktan, då kan du ock sannerligen icke komma lyckligt igenom. Herren tröstar här allenast dem, som frukta, efter han säger: »Frukta icke.» Det ordet är ett sådant, som aldrig säges till dem, vilka själva hava nog mod och krafter. Blott den tillsägelsen bevisar, att han talar till *fruktande* själar. Till dem, som icke frukta, har Skriften icke ett enda trösteord, utan endast varningar och hotelser. Petrus säger: »Vandren i fruktan under edert främlingskaps tid.» Paulus säger: »Arbeten med fruktan och bavan på eder frälsning.» Kristus säger: »Vaken och bedjen, att I icke mån komma i frestelse; anden är villig, men köttet är svagt.» Och på ett annat ställe säges, att förförelsen skall bliva så fin och mäktig, att, »om möjligt, skola även de utvalda vardas förförda».

Därför är det ett utmärkande tecken på den rätta gudsfruktan, att de trogna så misstänka sina egna hjärtan, att de icke ens våga lita på sitt eget medvetande, utan även då, när de icke veta med sig någon uppsåtlig otro och olydnad, ändock frukta, att de bedraga sig. Varför de ock med fullt allvar bedja med David: »Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta; pröva mig och känn mina tankar, och se till, om jag är stadd på en olycksväg, och led mig på den eviga vägen.» Bliva de ock stundom något säkra och utan fruktan, så uppvakna de snart med fördubblad rädsla över ett sådant tillstånd. Och detta är nåd, att vi så rädas.

Det är icke utan skäl, att så många ord användas för detta ämne; ty det är ett oavslutligt strävande hos vår fiende djävulen att på nytt söva oss och ingiva säkerhet mitt ibland fienderna. Man får ock höra falska röster, som t.o.m. i Herrens namn predika denna säkerhet på grund av misstydda bibelord, sådana som det i vår text eller Pauli ord till romarna: »I haven icke fått träldomens ande åter till räddhåga, utan I haven fått barnaskapets Ande, i vilken vi ropa: Abba, Fader!» Låt då icke bedraga dig. Varje rent sinne märker snart skillnaden emellan »träldomens ande» och den fruktans ande, som påbjudes i ordet. Visst icke är då meningen, att vi borde förbliva uti *trälens rädsla för Gud*, vilket beror därav, att man icke kommit till trons frid med honom. Paulus säger: »Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tron, hava vi *frid med Gud* genom vår Herre Jesus Kristus.»

Den friden i Gud, som grundar sig på tron och Kristus, kunna vi aldrig nog eftersträva och vårda. Men denna frid står mycket väl tillsammans med den fruktan, som påyrkas i Skriften, ty den fruktan, vartill vi sett Petrus och Paulus i de anförda språken förmana de troende, består i fruktan för våra andliga fiender och farorna bland dessa, fruktan för olydnad emot Gud, för säkerhet, otro och synd; varom ock i Ebr. 4:1 säges: »Låtom

oss därför, då ett löfte står kvar att inkomma i hans vila, frukta, att någon bland eder må befinnas hava blivit tillbaka.» Så se vi ock överallt av de heligas exempel i Skriften, huru de hava varit i fruktan, ja, stundom i förskräckelse och ångest och ropat till Herren, som om de varit alldeles övergivna.

Och denna fruktan har icke varit utan skäl. Den har alltid kommit därav, att de känt sina egna synder så mäktiga, så många och svåra, känt fiendernas stora makt och sin egen stora svaghet, vartill då ofta kommit, att de icke tillräckligen förstått all Guds nåd och makt att förlåta och frälsa dem. Därför har han ock alltid till dessa fruktande barn talat sina trösteord: »Frukta icke»; så att man kan i sanning säga, att så ofta den förmaningen förekommer i Skriften, är det en antydning om sådan fruktan.

Ty Herren säger aldrig det ordet till någon, som icke fruktar. Så sant den levande tron alltid måste bli anfäktad, måste ock fruktan och kamp alltid uppstå hos alla uppriktiga och vakande själar, varom Luther anmärker: »Vad vore det för en tro, som vore utan kamp och anfäktning?» »Det finnes en svärm inom landet», säger han vidare, »som kunna tro, så mycket de vilja, och tala så fritt med Gud som med en lärgosse, liksom borde han bli rädd för dem. De sant troende vandra i räddhåga, känna sin egen uselhet, men uppehållas i trösten endast genom Guds nådefulla tillsägelser.» Det är ock endast på det sättet som syndaren och Frälsaren, den sjuke och läkaren, tiggaren och givaren alltid hållas tillsammans.

Då vi nu handla om Kristi lilla hjord, skola vi betrakta det märkliga stället i Hes. 34:e kap., där vi åter skola se, att det är endast de sjuka, klena och svaga fåren, som erhålla trösten, icke de starka och modiga. I v. 16 säger Herren, att han skall »fördärva det feta och det starka». Såsom ock nedanför de feta och starka beskrivas så, att de »tränga alla de svaga med sida och bog och stänga dem med sina horn». Dessa feta och starka får äro, såsom vi väl förstå, de människor, som hålla sig själva för starka, goda och fromma uti det andliga. Och vi veta, huru Herren Kristus låg i strid med sådana och fördömde dem. Även ängeln för församlingen i Laodicea var en sådan, såsom Kristus förklarar: »Emedan du säger: Jag är rik och har överflöd och behöver intet, och vet icke, att du är den eländige och jämmerlige och fattige och blinde och nakne» (Upp. 3:17).

Så har ock Herren i de första orden av sin bergspredikan förklarat: Saliga äro »de *i anden fattiga*», »de *bedrövade*», »de som *hungra och törsta*», så att det är sannerligen hans allvarliga mening och bestämda dom, att hans sanna lärjungar skola vara sådana, att de känna sig fattiga, eländiga, jämmerliga, och att allt »det feta och det starka skall han fördärva». Men om de svaga och skröpliga fåren säger han däremot: »Det *borttappade* skall *jag* uppsöka, och det *förskingrade* skall *jag* föra tillbaka, och det *brutna* skall *jag* förbinda, och det *kranka* skall *jag* stärka.» O, du milde Herre, du gode, trogne herde, som så vill förbarma dig över alla slags de eländigaste får! Huru skola vi kunna rätt prisa och älska dig, helst vi besinna, att i allt detta elände är *synd*, så att vi pläga mena, att du blott skall vredgas på oss, då vi känna det hos oss?

Och då vill du blott försvara oss och hjälpa oss och däremot förkasta dem, som känna sig goda och starka: »Därför säger Herren så: Se, nu vill *jag* själv döma mellan det feta fåret och det magra fåret» (v. 20). De feta och starka mena själva, att de allena äro de rätta fåren, därför »tränga de med sida och med bog alla de svaga och stänga dem med sina horn» (v. 21). De svaga fåren äro sådana själar, som tvärt om tänka på fullt allvar, att de äro de ovärdigaste syndare, som endast genom Guds oändliga barmhärtighet och den evigt gällande försoningen i Kristus kunna hoppas nåd och salighet. Men dessa svaga, eländiga och fruktande själar äro icke utan orsak så eländiga. Orsaken är den, att de så lida av syndens makt, då de mot sin vilja synda; de ville gärna vara fria från all synd, men kunna icke i denna tid. Därför äro de nedslagna över sig själva.

Och sådant vill Gud med sin heliga lag uträtta, att intet kött skall vara ostraffat därför, att intet kött i verkligheten är ostraffligt inför honom. Då någon tycker sig, om ock genom Guds kraft, vara så from och stark, som han bör vara, så är detta endast ett tecken till, att han är »ljum» och falsk till sin ande och icke giver

akt på *allt* Guds ord, utan gör såsom den fariséen, vilken tackade Gud, att han var bättre än andra. Hemligheten var, att han hade uppgjort åt sig ett visst mått av fromma iakttagelser. Han säger: »Jag fastar två gånger i veckan, jag giver tionde av allt, vad jag förvärvar.»

Han övade sin fromhet efter dessa siffertal »(två gånger» och »tionde»)). Dessutom avhöll han sig från grova laster och brott, var icke en rövare eller en horkarl eller en sådan som publikanen, vilken stod långt ifrån och slog sig för sitt bröst. Därför kunde han nu tacka Gud, att han icke var en sådan syndare som andra människor. Men vi veta, huru Kristus då dömde över den fromme mannen. Så tillgår det ännu i dag, att somliga, som ock vilja vara kristna, lyckas att erhålla det tröstliga medvetandet, att de äro, som en kristen bör vara, de veta tala om idel kraft och allvarlighet hos sig själva.

Sådan blir man endast på samma väg som fariséen, nämligen genom att uppgöra åt sig själv en viss dagordning av några fromma iakttagelser, som kunde uppgivas efter siffertal, såsom att aldrig börja eller sluta någon dag utan Guds ord och bön, sedan att under dagen vara stilla och saktmodig, vara välgörande mot fattiga, delta i någon verksamhet för Guds rike inom eller utom landet, vara nykter och ordentlig, redbar i handel och vandel – men sedan icke fråga efter, huru *hjärtat* förhåller sig, om det älskar Gud på det sätt, som det yppersta budet kräver, och i sanning älskar sin nästa, varje människa, såsom sig själv; om i hjärtat äro idel rena och heliga tankar, begär och sinnesrörelser, att icke där bedrives hor eller mord (Matt. 5: 22–28) inför Guds ögon, eller där härska självbehag, avund, onda tankar.

Se, om man låtsar glömma, huru Herren talar om *hjärtat*, huru han ser *dess* rörelser och man däremot själv blott ser på några yttre gärningar och fromma iakttagelser, som man lätt kan komma ut med – då blir man from och stark och en sådan kristen, som icke alltid är så eländig, som andra äro; då blir man av »de feta och starka fåren», d. ä. en farisé. Den som kan på detta falska sätt såsom en vig skrymtare spela med Herren och hans ord, den kan hava det tröstefulla medvetandet om sin fromhet, att han tackar Gud, och han tackar ändock *Gud* och *icke sig själv*, att han icke är såsom andra människor, utan mer allvarlig och troende. Sådana äro de feta och starka fåren. Till dem har Herren aldrig sagt: »Frukta icke, du lilla hjord»; ty de trösta sig redan själva alltför mycket. Nej, han tröstar blott de fruktande, svaga och sjuka fåren, den »lilla hjorden».

Men av denna text lära vi även, att hos Kristi lilla hjord icke blott finnes den tillbörliga fruktan, som vi kalla den »barnsliga», d. ä. fruktan att göra vår Gud emot, utan att här inblandas ock genom djävulens grymma otrosingivelser de gruvligaste tankar om, att vi rent av skola bliva fördömda och icke alls få se Guds rike; ty Kristus tröstar här sina får just emot den fruktan: »Ty det är eder Faders goda behag att *giva eder riket*.» Så tillgår det ofta i de rätt allvarsamma striderna, att Guds älskade barn på fullt allvar gå och mena, att de äro för Gud de vederstyggligaste syndare, att Gud nödvändigt måste tröttna vid dem, överlämna dem till ett ovärdigt sinnelag och sist giva dem deras rätta lön i helvetet. Sådant se vi även av Pauli trösteord i Kom. 8: 34, då han säger: »Vem är, som vill fördöma?»

Vi se nämligen, att han visste, det de troende fruktade för fördömelse. Så säger ock Johannes, då han talar om dem, som äro av sanningen, att deras hjärtan anklaga dem (1 Joh. 3: 20). Märk, att han säger så om dem, som äro av sanningen och böra stilla sina hjärtan inför Gud. Av alla sådana ställen finna vi, att det är idel oerfarna och blinda ledare, som mena, att de rätta Guds barnen skola hava en beständig frid och visshet om Guds vänskap; ty helt annat säga oss dessa texter.

Men hör då vår Herre Kristi ord i vår text, du som gärna ville vara en rätt kristen och icke kan umbära din Frälsare och hans evangelium, men lider av så mycken och otillbörlig synd, att du fruktar, det du aldrig skall få se Guds rike, att du ofta är färdig att helt misströsta och lämna allt, men genom en besynnerlig Guds nåd ännu alltid hänger vid din Frälsare och icke kan helt övergiva honom och det eviga livet – hör då, vad Herren

själv i vår text säger, den Herren, som skall sist döma alla på den yttersta dagen, den ende vi hava att fråga efter. Ty vem skall jag tro om icke honom själv?

Och han säger nu här: »Frukta icke, du lilla hjord; ty det är eder Faders goda behag att giva eder riket.» Hör, vilket väldigt skäl för vår tröst: *Eder Faders goda behag*. Här bygges nu åter vår tröst och vårt hopp endast på det gudomliga Majestätets eget *goda behag* och *fria givande*. Tro visst, att detta är också den enda rätta grunden. Ty allt, som vi människor äro och göra, är idel uselhet och lösa sanden att bygga på. Vi äro alla fördärvade och förtappade varelser, som blott kunna synda och fördärva vår sak, men bota den kunna vi icke. Så säger Gud själv: »Jag, jag är Herren, och utom mig är ingen Frälsare (Jes. 43:11). I

cke har du åkallat mig, o Jakob, så att du har bemödat dig om mig, o, Israel! Ej frambar du åt mig dina brännoffers lamm, och icke hedrade du mig med dina slaktoffer; jag har icke tröttat dig med spisoffer och ej plågat dig med rökelse. Men du tröttade mig med dina synder, plågade mig med dina missgärningar. Jag, jag vill utplåna dina överträdelser för min egen skull och vill icke komma ihåg dina synder» (v. 22-25). Detta heter efter vårt talesätt: Icke att du varit någon fullkomlig kristen, så allvarlig och trogen i bön, heliga gärningar och i köttets dödande, som du bort vara; nej tvärt om uti allt bristfull och syndig.

»Du tröttade mig med dina synder» o. s. v. »*Jag, jag vill utplåna dina överträdelser för min egen skull och vill icke komma ihåg dina synder.*» Frukta icke, du lilla hjord; ty det är eder *Faders goda behag* att giva eder riket. Dessa texter lära oss, att vad som fattas i fromhet eller i Andens verk uti oss, det hjälpes genom Guds fria skänkande av förlåtelse och av hela riket. Men huru skall det förstås? Kan då någon undfå riket, som icke varit en rätt kristen?

Svar: Så till vida måste man nödvändigt vara »en rätt kristen» för att undfå riket, att det väsentliga däri finnes hos oss, nämligen Kristus, att vi »hava Sonen» (1 Joh. 5), att vi blivit dödade från lagen (Rom. 7:4, 6) och fått liv blott i Kristus och hava i honom vår enda tröst, vår mat (Joh. 6) och vår visa. Men sedan fattas det dock i allting, det uppstår del i vår trohet, vaksamhet, bön och vandel. Detta allt överskyles likväl av Kristi rättfärdighet. Där Gud finner Kristus, där finner han allt sitt välbehag.

För hans ögon strålar Kristus tusen gånger mer än alla heligas helighet, liksom solen strålar mer än alla stjärnor. Därför, så snart du blott är ett av fåren i hans lilla hjord, så giver han dig riket. Detta var Faderns fria välbehag och goda vilja. Varom ock Paulus talar i Ef. 1: 5 och säger: »Han har i kärlek förut bestämt oss till barnskap hos sig genom Jesus Kristus *efter sin viljas välbehag*. Och vad är nu den evige Faderns vilja och välbehag? Så säger Herren: *att giva eder riket*.

Åt vilka vill han giva riket? Åt eder, som ären en liten hjord, fulla med brister i tro och lydnad, i mod och förstånd. Därför vill han *giva* eder riket såsom en fri skänk och gåva! »ty av nåden ären I frälsta genom tron och det icke av eder, Guds gåva är det» (Ef. 2: 8). »*Gåva* är det.» Icke av gärningar, på det ingen må berömma sig.» Men just därför giver han det åt dem, som äro en liten hjord, icke åt de starka och modiga, om ock dessa senare i avseende på gärningarna hava mindre att ångra och begråta. »Ty är det av nåd, så är det icke mer av gärningar; annars bliver nåden icke mer nåd» (Rom. 11: 6). Nu är det Faderns välbehag, att emedan vi i verkligheten alla äro syndare, han vill giva riket åt dem, som känna sina synder och endast söka nåd och leva av tron.

Och är icke här en nåd, som kan endast anstå Gud och den evige Faderns välbehag, att arma syndare, som av stora och bedrövliga skäl äro klenmodiga i sitt hjärta, skola få hela riket, icke blott förlåtelse och förskoning för det förtjänta helvetet, utan att Fadern ock vill giva dem riket? De skola vara hans arvingar och Kristi medarvingar. Såsom ock Kristus i Luk. 22: 29, 30 just den stunden, då hans lärjungar hade begått en otillbörlig synd - trätit om, vilken av dem som vore den störste - säger mitt i bestraffningen: »Men I ären de, som hava förblivit hos mig i mina frestelser», I ären mina får, som dock med alla edra skröpligheter följén mig; »och jag

överlåter ett rike åt eder, såsom min Fader har överlåtit det åt mig; på det att I mån äta och dricka vid mitt bord i mitt rike och sitta på troner och döma Israels tolv släkter».

Icke ens under den stunden, då han straffade dem, förnekade han deras orubbade nåd och arvsrätt till riket. De skulle ändå sitta med honom på hans tron och i hans rike, vara Guds arvingar och Kristi medarvingar. Sådant följer alltid med blotta barnskapet, även om barnen dagligen måste agas. Ty »äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar». Aga och bekymra oss vill Herren väl, men aldrig bortkasta dem, som dock äro fästade vid honom genom tron.

Det är Faderns välbehag att giva dem riket, även fastän de äro en liten hjord. Har du blivit av den lilla hjorden, av de svaga och fruktande fåren, så är det hos Gud alldeles avgjort, fast och orubbligt, att han skall giva dig riket. Allt, som ännu fattas i din fromhet, vill han bota med sin Ande och tuktan. Han skall själv svara för dig, huru förlorat det än ser ut. Allt är i oss förlorat, allt måste skänkas av idel nåd; och det är Faderns bestämda vilja att giva riket åt dem, som äro hans får. Huru det nu än går dig, glöm icke, att Herren säger: »Frukta icke, du lilla hjord; ty det är eder Faders goda behag att giva eder riket.» Ära, lov och pris vare den evige Fadern, som utvalt oss i Kristus före världens grundläggning! Prasad vare Sonen, som överlåter åt oss riket! Prasad vare den evige Anden, som verkat i våra hjärtan, att vi blivit samlade till hans »lilla hjord»! Ja, ära, lov och pris vare den heliga Treenigheten nu och i all evighet! Amen.

– C-O Rosenius

© **Pietisten** 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com